

smule skeptisk over for selve folkehøringsinstrumentet, så er det, fordi man skal passe på, at sådan nogle høringer ikke får et for autoritativt præg, at mennesker, der dukker op til høringerne så tror, at når de nu har været der og sige noget, så kan de også 14 dage efter opleve, at Folketinget vedtager det, de siger.

Det er faktisk ikke længe siden, at jeg flere steder i det nordjyske oplevede, at efter en folkehøring nede Aalborg, jeg tror, det var på socialområdet, kom der mennesker hen til mig to måneder efter og sagde: Jamen de sagde jo selv dernede, og hvorfor er der ikke sket noget?

Man skal passe på, at man ikke foregøgler, at det er mere, end det er. Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke skal have dialogen, men man skal passe på, at man så ikke tror, at det er en form for folkeparlament, man er ved at bygge op om folkehøringerne.

Jeg synes, der var en god succes med, at Europaudvalget drog ud i marken og diskuterede, som det skete her ved afstemningen, og det synes jeg da det skulle blive ved med. Når jeg siger Europaudvalget, så er det, fordi jeg er lidt bange for, at hvis fagudvalgene drager ud, så bliver det til almindelig fagpolitik. Så kommer det ikke til at handle om EU alligevel. Men lad dog netop Europaudvalget, som kender den danske politik, og som kender EU-vinklen, være langt mere opsøgende, end det har været før.

Men en ting er vel også vigtig i den her diskussion: at vi ikke glemmer visionerne, at vi ikke glemmer, hvorfor EU blev skabt, og at vi ikke glemmer, at EU er det eneste instrument. Det er første gang i Europas historie, at man har fået opbygget et system, hvor man binder de store og binder hinanden til at gennemføre også det, som man måske ikke lige ser som egen interesse, men ser som helhedens interesse. Det er jo det, der er det centrale i EU.

Jeg spørger bare nejsiden: Hvad i alverden er alternativet? Forestiller man sig, at alle de ting, der nu igennem så mange år er bygget op i EU, blot skal lægges til side, og at vi skal sige, at det der bras kan vi ikke have mere, det skal bygges op på en ny måde, og vi skal nu til at starte fra med nationerne og deres egeninteresser? Det er vel ikke et realistisk alternativ. Derfor er EU kommet for at blive, og derfor skal vi selvfølgelig også sørge for, at det kommer til at fungere ved ikke at spænde ben for det.

Problemet er måske i virkeligheden – og det var der måske ikke nok der sagde i valgkampen – at der ikke er union nok. Det kan godt være, at

der er områder, som ikke skal være omfattet af Unionen, men det ene af problemerne omkring EU og den opfattelse, man har af EU rundtom i det danske samfund, er måske, at EU alligevel ikke har været stærk nok til at løse en række af de problemer, som man havde forventet EU kunne klare.

Det er jo også derfor, at hr. Holger K. Nielsen i dag, synes jeg, har utrolig mange problemer med at forklare, at han ikke vil have mere union, men han vil for resten gerne have flere flertalsafgørelser. Jamen den modsætning ligger jo netop i, at man må have diskussionen om, hvad EU skal blande sig i, men når EU så blander sig, så må man naturligvis give EU de remedier, de redskaber, der er, for at det kan fungere.

Vi er også nødt til at fortsætte den diskussion, som allerede har løbet, men den må speedes op, og det er diskussionen om demokratiet i EU. Vi kommer ikke uden om at diskutere, at når nu et af kritikpunkterne mod EU er for mange regler, når nu et af kritikpunkterne mod EU er en administration og et bureaukrati, som så i øvrigt ofte er skabt af nationalstaterne, hvordan får vi så bygget den politiske side af EU så stærk, at vi kan kontrollere administrationen og kan kontrollere, hvad der foregår de steder? Jamen der er jo kun ét svar, og det ene svar er: Så må man styrke Europa-Parlamentet, sådan så det får flere muligheder for at kontrollere.

Kompetencekataloget har jeg gjort mig lidt kåd over i dag over for Venstre ved at sige, at det var dejligt, at de har skiftet mening fra den gang, de var imod det, og det er jo udmærket, men jeg synes stadig væk, at jeg er glad for, at Venstre og regeringen har meldt ud, at det er en vej at komme frem ad.

Jeg synes nu godt nok, at det der med, at vi skulle have et kompetencekatalog i Danmark, lød lidt pudsigt hos hr. Thulesen Dahl. Et kompetencekatalog er vel et, der skal være i EU og være bindende i EU, og derfor skal det selvfølgelig være om ikke i Traktaten, så i hvert fald være lige så vanskeligt at ændre som en traktat.

Men selve tankegangen om at diskutere, hvad det så er, EU skal beskæftige sig med, og hvad det er nationalstaternes, er rigtig. Mit temperament er måske så til at kalde det begyndelsen til en forfatning. Når jeg hører, hvad de taler om i udlandet, så er det faktisk det, der er indholdet, når de taler om en forfatning.

En europæisk forfatning er ikke noget med en præsident eller en samlet regering eller alt det der sniksnak, man går rundt og påstår. Jeg